

накара овчеритѣ и овчеркитѣ да накладхъ три голѣми огъня на могилиѣ.

Огньоветѣ пламтятъ и езици отъ пламакъ се издигатъ къмъ небето. Свирката жаловито свири, а момцитѣ и момитѣ, заловени съ ржцѣ, водятъ и люлѣятъ хорото. Първийтъ или първата върти по рази извиви, а останалитѣ слѣдватъ подиръ него или подиръ нея; послѣ всички се събиратъ на колело, весело подскачатъ и пакъ тръгватъ заловени единъ до другъ. Така тѣ играха хоро слѣдъ хоро. Мария се развесели. Правнучката на старийтъ Стефанъ казва на Илия:

— Дай ми твоитѣ потури, чепкенъ и гуия — ще стана момъкъ, а ти вземи мойтъ фустанъ — ще бждемъ дѣвойка. Да видимъ ще ли ни познаятъ?

Илия тутакси се съгласи.

Тѣ се прѣobleкаха, поклониха се на по-старитѣ и поведѣха хорото, смѣятъ се и се веселятъ. Изведнѣжъ кучетата залаха и млъкнаха — види се че подумиха своитѣ — и двама ѣздачи пристигнаха до могилата. Момака Мария е вече при тѣхъ; тя имъ разказа всичко, което бѣ чула и видѣла. На никого това не се показва странно, защото, види се, пристигнаха овчери отъ Нейково, откопѣлиши приятели на старий Стефанъ. Тѣ си оставиха конѣтѣ при могилата и заедно съ момака Мария тръгнаха за града.

Ключюкъ Стефанъ е съобразителенъ и изведнѣжъ разбра какъ стои работата. Изъ пхтя той се отби при рибарина — казакъ, старъ неговъ дели-ормански другаръ, и му каза щото на морето, прѣдъ мѣнастира на калугеритѣ, да има приготвена варка. Казака дорѣче — и буре съ ракия! — Той му пусгна въ ржцѣтѣ нѣколко меджидиета. Казака отговори:

— Всичко ще бжде готово на врѣме, да не съмъ азъ казакътъ Копийка. Азъ ще ви закарамъ по Черно Море, както съмъ ви водялъ и по Дели-Орманъ; нѣма да сбъркамъ пхтя.

Копийка бѣше павѣстенъ въ цѣла Добруджа разбойникъ по сушата, нарѣченъ Нощенъ за ужѣянieto да